

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **S. T.**, bývajúceho v P., zastúpeného JUDr. M. T., advokátom v K., proti žalovanému **P. B.**, bývajúcemu v K., zastúpenému JUDr. R. M., advokátom v K., **o zaplatenie 2 987,45 € s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Košice II pod sp. zn. 45 C 102/2007, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 27. októbra 2011 sp. zn. 2 Co 47/2011, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi trovy dovolacieho konania, ktoré tvoria trovy právneho zastúpenia v sume 118,84 € na účet JUDr. M. T. do troch dní.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Košice II rozsudkom (druhým v poradí) zo 7. decembra 2010 č.k. 45 C 102/2007-129 zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi 2 987,45 € s úrokom z omeškania vo výške 12,5 % ročne z dlžnej sumy od 5.8.2005 do zaplatenia, do 15 dní od právoplatnosti rozsudku a nahradiť mu trovy konania v sume 1 561,01 € na účet právneho zástupcu žalobcu, do 15 dní od právoplatnosti rozsudku. Rozhodnutie odôvodnil tým, že 19. decembra 2002 účastníci, žalobca ako prenajímateľ a žalovaný ako nájomca uzavreli zmluvu o nájme č. X., predmetom ktorej bol prenájom výrobných skladových priestorov v K., o ploche X. m², zapísaných na LV č. X. pre k. ú. K. (na parc. č. X.). Zmluva bola uzavretá na dobu určitú do 31.12.2003 s dohodnutým nájomným 120 000 Sk mesačne, splatným za 2 mesiace dopredu. Na základe zmluvy žalovaný uhradil žalobcovi nájomné v sume 30 000 Sk, za rok 2003 ostala neuhradená čiastka 2 987,45 € (90 000 Sk). Na základe vykonaného dokazovania s poukazom na § 123, § 133 ods. 2, § 130 ods. 1, 2, § 663, § 720 Občianskeho zákonníka, § 3 ods. 1, 2, § 7

zákona č. 116/1990 Zb. o nájme a podnájme nebytových priestorov, § 5 ods. 2 zákona č. 162/1995 Z.z. o katastri nehnuteľností, mal súd za preukázané, že žalobca v čase uzatvárania nájomnej zmluvy nebol vlastníkom prenajímaných priestorov. Rozsudok Okresného súdu Košice I z 18. februára 2004 sp. zn. 17 C 951/1999, právoplatný 5. apríla 2004, ktorým bolo určené, že vlastníkom predmetných nehnuteľností je spoločnosť E., nemá totiž konštitutívny, ale deklaratórny charakter. Žalobca preto ako vlastníkom nebol oprávnený prenajímať nehnuteľnosť, keďže vlastníkom v čase uzatvorenia zmluvy bola iná osoba. Vzhľadom na skutočnosť, že v súlade s § 3 zákona č. 116/1990 Zb. o nájme a podnájme nebytových priestorov za podporného použitia všeobecnej úpravy Občianskeho zákonníka o nájme, prenajímateľom je spravidla vlastníkom veci, avšak môže ním byť aj iná osoba, ktorá má k veci právo oprávňujúce ju na prenechanie veci do užívania, t.j. napríklad osoba vykonávajúca právo hospodárenia s touto vecou. Súd uzavrel, že takouto osobou v zmysle § 130 ods. 2 Občianskeho zákonníka je aj oprávnený držiteľ, pretože oprávnený držiteľ má rovnaké práva ako vlastníkom, má tiež právo na plody a úžitky z veci po dobu oprávnenej držby. Konštatoval, že žalobca zmluvu o nájme mohol uzatvoriť ako oprávnený držiteľ. Vychádzal zo zásady uvedenej v § 130 ods. 1 Občianskeho zákonníka, že v pochybnostiach sa predpokladá, že držba je oprávnená, preto dôkazné bremeno vo vzťahu k prípadnému vyvráteniu tejto právnej domnienky, zaťažovalo v tomto konaní žalovaného, ktorý však žiadnym relevantným spôsobom nepreukázal skutočnosti, ktoré by odôvodňovali záver, že žalobca nebol dobromyseľný počas uvedenej držby. Súd zdôraznil, že v konaní bolo preukázané, že žalobca sa domnieval, že je vlastníkom predmetnej nehnuteľnosti. Svoju domnienku odvodzoval od kúpnej zmluvy uzavretej s vlastníkom, ktorý bol v čase uzatvárania kúpnej zmluvy zapísaný na liste vlastníctva ako vlastníkom bez zápisov tiarch a poznámok, ktoré by naznačovali obmedzenie dispozície s predmetnou nehnuteľnosťou. Vzhľadom na tieto skutočnosti súd dospel k záveru, že žalobca bol v čase uzatvárania nájomnej zmluvy oprávneným držiteľom a mal právo platne uzavrieť so žalovaným nájomnú zmluvu. Súd preto žalobe vyhovel a zaviazal žalovaného k zaplateniu neuhradeného nájomného spolu s príslušenstvom. O trovách konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p.

Krajský súd v Košiciach na odvolanie žalovaného rozsudkom z 27. októbra 2011 sp. zn. 2 Co 47/2011 rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil. Zároveň zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania v sume 118,61 €, na účet advokáta žalobcu JUDr. M. T. do 3 dní po právoplatnosti rozsudku. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením napadnutého rozhodnutia a poukázal na správne dôvody rozhodnutia

súdu prvého stupňa (§ 219 O.s.p.). Uviedol, že súd prvého stupňa sa v odôvodnení svojho rozhodnutia vysporiadal so všetkými námietkami, ktoré žalovaný uviedol aj v odvolaní, preto odvolací súd odkázal na odôvodnenie rozhodnutia okresného súdu. Odvolanie žalovaného pokladal za nedôvodné. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p.

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu podal žalovaný dovolanie. Navrhol rozsudok odvolacieho súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Prípustnosť dovolania vyvodzoval z § 237 písm. f/ O.s.p. Uviedol, že odvolací súd nesprávne právne vec posúdil. Postup súdu nemal podľa žalovaného žiadnu oporu v platnom právnom poriadku ani v dokazovaní, keď bez ďalšieho nebol opravný prostriedok podaný žalovaným v rámci druhostupňového konania v celom rozsahu akceptovaný. Súd vôbec nezobral do úvahy to, že kúpna zmluva, na základe ktorej žalobca nadobudol vlastnícke právo k prenajatej nehnuteľnosti, bola právoplatným rozsudkom Okresného súdu Košice I vyhlásená za neplatnú od počiatku. Žalobca ani nemohol byť dobromyseľným držiteľom nehnuteľnosti, keďže v čase jej prenájmu vedel o súdnom spore ohľadom vlastníckeho práva. Zároveň žalovaný poukázal na rozsudok najvyššieho súdu z 25. marca 2010 sp. zn. 4 Cdo 5/2009, kde súd rozhodoval v obdobnej veci žalobcu. Poukázal na to, že podľa Ústavného súdu Slovenskej republiky nesmie byť rozhodovanie súdov v obdobných veciach rozdielne.

Žalobca navrhol dovolanie žalovaného zamietnuť a priznať mu náhradu trov dovolacieho konania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.) skúmal bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) najskôr to, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť dovolaním.

V zmysle § 236 ods. 1 O.s.p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

V prejednávanej veci odvolací súd rozhodol rozsudkom. V zmysle § 238 ods. 1 O.s.p. je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. Dovolanie je tiež prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu,

v ktorom sa odvolací súd odchyľil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci (§ 238 ods. 2 O.s.p.). Podľa § 238 ods. 3 O.s.p. dovolanie je prípustné tiež proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vyslovil vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4.

Dovoláním napadnutý rozsudok nevykazuje znaky vyššie uvedených rozsudkov, preto prípustnosť dovolania z § 238 ods. 1 až 3 O.s.p. vyvodit' nemožno.

Vzhľadom na obsah dovolania ako aj na zákonnú povinnosť skúmať, či napadnutý rozsudok nebol vydaný v konaní postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v § 237 O.s.p. (§ 242 ods. 1 O.s.p.), zaoberal sa odvolací súd otázkou, či konanie nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 O.s.p. Podľa § 237 O.s.p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Dovolateľ vady v zmysle § 237 písm. a/ až e/, g/ O.s.p. nenamietal a tieto nezistil ani odvolací súd.

Dovolateľ namietal vadu v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p., ktorú však bližšie nekonkretizoval.

Dovolací súd v tejto súvislosti uvádza, že treba vychádzať z toho, že právo na súdnu ochranu a právo na spravodlivý proces v sebe nezahŕňajú záruku úspechu v konaní ani nárok na to, aby všeobecné súdy prebrali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorý predkladá účastník konania (II. ÚS 222/04). Nesúhlas účastníka občianskeho súdneho konania s výrokom a (alebo) odôvodnením rozhodnutia všeobecného súdu nezakladá porušenie jeho práv.

K námietke dovolateľa, že súdy v obdobných prípadoch rozhodli rozdielne, najvyšší súd dodáva, že z rozsudku ESĽP Beian v. Rumunsko (č. 1) zo 6. decembra 2007 vyplýva, že rozdielna judikatúra v skutkovo rovnakých prípadne podobných veciach je prirodzenou súčasťou vnútroštátneho súdneho systému (v zásade každého súdneho systému, ktorý nie je založený na precedensoch ako prameňoch práva).

Po preskúmaní veci dovolací súd teda konštatoval, že vada v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. nebola zistená.

Záverom dovolací súd k námietke dovolateľa ohľadne nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.) uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis, alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantným dôvodom, samo osebe ale prípustnosť dovolania nezakladá (nemá základ vo vade konania v zmysle § 237 O.s.p. a nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia).

Vzhľadom na uvedené možno zhrnúť, že v danom prípade prípustnosť dovolania nemožno vyvodiť z ustanovenia § 238 O.s.p., ani z ustanovenia § 237 O.s.p. Najvyšší súd Slovenskej republiky preto dovolanie žalovaného odmietol podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. ako smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné. Pritom, riadiac sa právnou úpravou dovolacieho konania, nezaoberal sa rozhodnutím odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

V dovolacom konaní úspešnému žalobcovi vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti žalovanému, ktorý úspech nemal (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd priznal žalobcovi náhradu trov dovolacieho konania spočívajúcu v odmene advokáta za jeden úkon právnej služby – vypracovanie vyjadrenia k dovolaniu zo 17. januára 2012 (§ 14 ods. 1 písm. b/ vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb). Základnú sadzbu tarifnej odmeny za tento úkon právnej služby určil podľa § 10 ods. 1 vyhlášky vo výške

111,21 €, čo s náhradou výdavkov za miestne telekomunikačné výdavky a miestne prepravné vo výške jednej stotiny výpočtového základu [§ 16 ods. 3 vyhlášky (t.j. 7,63 €)] predstavuje spolu 118,84 €. Dovolací súd v súlade s ustálenou praxou nepriznal náhradu za prevzatie a prípravu zastúpenia, lebo JUDr. M. T. žalobcu zastupoval už v konaní pred odvolacím súdom ako aj súdom prvého stupňa.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u ě n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 28. februára 2013

JUDr. Martin Vladik, v.r.
predseda senátu

Za správnsot' vyhotovenia : Jarmila Uhlířová